

Nasjonal Samlings fører Vidkun Quisling har 10. ds. sendt følgende brev til riksdavokaten: Anmeldelse på statsråd Trygve Lie.

2. Det almindelige grunnlag for min anmeldelse er at statsråd Lie er en av de mest ytterliggående ledere i den revolusjonære marxistiske bevegelse her i landet.

Overensstemmende med sitt program kjemper denne bevegelse ved organisert klassekamp for å gjennomføre en marxistisk samfundsorden under parti- og sovjetdiktatur, og i utenpolitisk henseende «internasjonal arbeidersamling på klassekampens grunn» og «et verdensforbund av de sosialistiske samfund». Hermed tas tydelig og klart sikte på Norges innlemmelse i det eneste sådanne eksisterende forbund, nemlig «Forbundet av sosialistiske Sovjetrepublikker». Sovjetsamveldet, som i følge sin egen grunnlov er kjernen til det kommende sosialistiske verdensforbund, og som ikke er et forbund av frie og selvstendige stater, men en under Moskva autokratisk organisert diktaturstat.

For virkeliggjørelsen av dette mål er det bevegelsens erklærte hensikt, så snart den finner tiden inne til det, å gå til voldelig revolusjon, erobre statsmakten for partiet og uten hensyn til folkets flertall, og oprettholde denne tilstand med makt (diktatur). Jfr. Det norske Arbeiderpartis prinsipielle program og Stortingets uttalelser i Quisling-saken. Innst. S. E. 1932.

Statsråd Lie har i utpreget grad gått inn for denne lovstridige politikk. Således optrådte han allerede for flere år siden, i henhold til dokument nr. 119 i ovennevnte innstilling, som med-

Med lov skal land bygges.

EI MED ULOV ØDES

Quisling anmelder justisminister Trygve Lie.— En rekke graverende forhold som myndighetene nu må ta standpunkt til.

fremdeles erklært bygger på marxismen, bare er innskrenket i sin revolusjonære, marxistiske utfoldelse av taktiske beregninger og mangel på mot og makt og gunstig anledning. Som statsråd Lie selv uttrykte det i 1930: Det føler sig ennå ikke sterkt nok, tross regjeringsmakten. De må derfor foreløbig begrense sig til å utnytte også regjeringsmakten til å forberede den kommunistiske omveltning, og til å rydde avveien hindringer for denne omveltning, så langt loven kan strekkes, eller taktiske hensyn tilsier.

Partiets formann, Oscar Torp, uttalte da også om dette forhold i 1930, etter forrige Arbeiderparti-regjering:

«Det er hevdet at det er lite revolusjonært det som hendte omkring Arbeider-regjeringen. Er det å være revolusjonær det samme som at man ikke skal regne med de krefter som står bak, med BEALITETENE? Den norske arbeiderklasse må stille frem, idet den alltid ser KJENSGJERNINGENE i sine, og innretter sig derefter. Det kan da hende at den beste revolusjonære handling ligger i ikke å gå lenger enn kreftene rekker. (Jfr. protokoll fra D. N. A.'s landsmøte i 1930.)

Og i år uttalte partiets samme formann igjen om dette spørsmål i forbindelse med den nuvæ-

Jeg anmelder herved justisminister, overrettsstafører Trygve Lie, formann i Arbeidernes Idrettsforbund, for rettsstridige uttalelser og handlinger som er rettet på omstyrning av den lovlige stats- og samfundorden, og på Norges innlemmelse under fremmedherredomme, samt for inngåelse av forbund hvis øiemed er å omstyrte Norges statsforfatning ved ulovlige midler.

SPORTINTERN, hvori A. I. F. inngår som norsk landsseksjon, er organisert etter måten for de fleste kommunistiske organisasjoner. Under periodisk ledelse av en KONGRESS, styres den av en permanent EKSEKUTIV-KOMITE i Moskva, og et BYRA, sammesteds, med representanter for de forskjellige lands seksjoner samt for Kominterns hovedorganisasjon, den kommunistiske ungdomsinternasjonale og Kominterns kvinneorganisasjon. Denne representasjon fra Kominterns andre avdelinger er uttrykkelig fremsatt i statuttene. Sportsinternasjonalsens nøie forbindelse med disse bolsjevikiske organisasjoner er således utvilsomt. For nasjonal-sosialismen kom til makten i Tyskland var dessuten innskudd et mellomledd i Berlin mellom Moskva og Skandinavia under ledelse av det tyske kommunistiske parti. Etter at Berlin er blitt uholdbart for kommunistene, er denne siste ordning bortfalt. Hele Den røde Sportsinternasjonale utgjorde forøvrig også selv en avdeling av Komintern, den kommunistiske internasjonale, som i virkeligheten er en russisk statsinstitusjon, ledet og finansiert av den russiske bolsjevik-regjering, og hvis erklærte op-

hurtig kunne omdannes til revolusjonære militære avdelinger, og forsåvidt de ikke allerede har våben, vebnes ved plyndring eller utlevering av statens våbenmagasiner. Deltagelse i de nasjonale skytterlag, opprettelse av egne arbeiderskytterlag, og halv-militære øvelser under dekke av gymnastikk og idrettsøvelser, tillegges derfor særlig betydning. Det finnes likeledes anvisninger om at «de skal være rede til å forsvare Sovjetsamveldet med alle midler, også som del av den Røde Armé». Formannen i Komintern uttalte også i desember 1925 på det russiske kommunistpartis partikongress, ifølge offisielt stenografisk referat, utgitt av den russiske stat, like ut at sportsinternasjonalsens organisasjoner begynner å spille en temmelig stor rolle for dem, og at «DE DANNER DE FREMTIDIGE CELLER FOR DEN RØDE ARME».

Ifølge Kominterns program skal hvert land etter fullført marxistisk omveltning organisere sin Røde Armé. Sportsinternasjonalsens idrettsorganisasjoner, og altså også «Arbeidernes

marxistpressen — vært drevet, overensstemmende hermed.

Det er også betegnende at de vanlige fredsforstyrrelser på Nasjonal Samlings møter, har vært folk fra A. I. F. som har optrådt sammen med Moskvakommunistene og folk fra Arbeiderpartiets Ungdomsfylking (A. U. F.) Det var således, efter politiets utsagn, også A. I. F. som rekrutterte de ondartede urostiftere og voldsmenn ved Nasjonal Samlings tormøte i Arendal 24. 7. 1935.

Jeg fester oppmerksomheten på at de to marxistpartier i Norge: Det norske Arbeiderparti og Norges Kommunistiske Parti, (Moskvakommunistene) står sammen om Arbeiderretten. I 1931 kom det dog som bekjent til en forbigående splittelse. Sportsinternasjonale i Moskva meddelte i ultimatumets form at A. I. F.'s organisatoriske samarbeid med Det norske Arbeiderparti og Arbeidernes faglige Landsorganisasjon var uforenlig med medlemsskapet i Sportsinternasjonale, fordi Arbeiderpartiet og fagorganisasjonen ikke stod organisatorisk tilsluttet Komintern. Landsmøtet i A. I. F. vedtok da en beslutning hvori det konstateres at A. I. F. ønsket å oprettholde medlemsskapet i Moskvas Sportsinternasjonale, men at de i den tvangssituasjon hvori de var stillet fant å måtte velge oprettholdelse av samarbeide med arbeiderorganisasjonene i Norge.

I. F. har statsråd Lie også vært næstformann i den av Arbeiderpartiet og Landsorganisasjonen nedsatte arbeidervernkomite, — som trakk op linjene for organisasjonen av det ulovlige arbeidervern som påtalemyndigheten i 1932 måtte gripe inn mot.

4. Det foran anmeldte forhold blir særlig graverende i betraktning av følgende omstendigheter:

For det første den truende verdenssituasjon og den sterkt økede aktivitet i Kominterns revolusjonære virksomhet, ikke minst mot Skandinavia og vårt land. Fornylig blev som bekjent i Frankrike arrestert en kommunist-agent Eberlein, medlem av Kominterns internasjonale kontrollkomisjon og av hvis papirer fremgikk at marxistene i Norge fremdeles finansieres av en fremmed makt (Komintern). Det er den samme Eberlein hvis revisjonsberetning i sin tid falt i norske myndigheters hender og blev fremlagt i Stortinget og godtatt som et avgjørende bevis for at Komintern (visstnok i 1928-29) bevilget den norske kommunistiske bevegelse kroner 499.000,— i tillegg til de kroner 200.000,— og 402.682,04 gullrubler som Folkets Hus fikk fra Moskva i 1927. Samtidig kan vi iaktta at Sovjetveldets militærpolitiske interesser i foruroligende grad vender sig mot Norden. I Østkorelen og Kola Lappmark treffes foranstaltninger som efter fagfolkens mening er av utvilsom offensiv karakter. Det bevises av det svære antall av flyvestøttepunkter og der stasjonerte bombefly.

Betydningen av dette forhold sees forøvrig best av den redsel som er opstått i Finland på grunn av bolsjevikkenes voldelige rustninger mot Norden langs den finsk-russiske grense. Denne redsel fikk et tydelig utslag i den beslutning som forleden blev tatt i den finske riksdag om utenrikspolitisk orientering til de skandinaviske stater, og som fikk tilslutning av alle politiske partier, undtagen kommuniste-

Arbeiderpartiets landsmøte i 1930 forfektet han en ytterliggående revolusjonær linje. Under debatten om partiets prinsipielle program uttalte han bl. a.:

«Arbeiderklassen vil aldri gjøre sin kamp avhengig av et tilfeldig flertall. Den vil ta makten uansett i det øieblikk den føler sig sterk nok til det.»

Han fremsatte også på landsmøtet forslag som var overensstemmende med dette syn, og fikk det vedtatt (jfr. protokoll over forhandlingene på D. N. A.s landsmøte 1930.)

Statsråd Lie har videre i en ennå sirkulerende brosjyre «De arbeiderfiendtlige lover og kampen mot dem» utgitt i 1931, fremkommet med følgende uttalelse (side 91):

«Overfor en samlet enig arbeiderklasse nytter det ikke å lage arbeiderfiendtlige undtagelseslover. Den vil marsjere fremad, alltid fremad, enten tvers igjennem lovene eller utenom lovene.»

En slik direkte oppfordring til å bryte loven, uttalt til og med fra den som beklæder statens øverste tillitshverv, som lovenes vokter, skulde det vel være adskillig mer grunn for påtalemyndighetene til å beskjeftige sig med enn med den oplagt falske anmeldelse på undertegnede for uttalelser om at «hodene skal rulle», en løgn, kopiert fra tyske kommunister av norske kommunister for å skade en nasjonal bevegelse, som er en hindring for deres lovstridige planer.

Justisministerens oppfordring til å marsjere tvers gjennom lovene er så meget mer graverende som den jo i virkeligheten er et integrerende ledd i en provokatorisk og tvers igjennem ulovlig omstyrtningspolitikk.

Statsråd Lies tilsynelatende parlamentariske opptreden i de måneder han nu har sittet som medlem av regjeringen, betegner selvfølgelig ikke noget brudd med denne lovstridige og revolusjonære linje. Likeså litt som hele Arbeiderparti-regjeringens forhold nu og i 1928. Det er klart at Arbeiderpartiet, som

at Det «ske Arbeiderpa» har endret av sin karakt agt noe til side, som vi før har hevdet var vår virkelige hensikt og mening. Jeg kan forsikre om at Det norske Arbeiderparti er det samme som det alltid har vært.»

Arbeiderparti-regjeringen har da også i sin egen tiltredelseserklæring uttrykkelig henvist til partiets prinsipielle program som retningslinje for sine bestrebelser. Dette program er revolusjonært — kommunistisk. Og Stortinget har selv i 1932 uttalt at «såleunge partiet holder fast ved det prinsipielle program av 1930, må man gå ut fra at dette program er grunnlaget for partiets virksomhet, bestrebelser og mål, og at det vil bli søkt virkeleggjort». (Jfr. Innst. S. E. 1932 — side 15).

På tross av visse folks oppunitetspolitikk og andre illusjoner kan det fastslåes at det hittil ikke foreligger nogen som helst kjennsgjerninger som kan rokke ved disse realiteter. Såmeget mindre som Arbeiderpartiets nuværende demokratiske camouflasje er helt i tråd med kommunistenes og den revolusjonære marxismes taktiske retningslinjer for fremgangs måten for den egentlige maktovertagelse. Jfr. bl. a. forhandlingene og beslutningene på den kommunistiske internasjonales verdens-kongress i år i Moskva.

S. I SÆRDELESEET vil jeg imidlertid henlede oppmerksomheten på og anmelde statsråd Lies forhold som formann og leder for det såkalte «ARBEIDERNES IDRETTSFORBUND (A. I. F.)», idet denne organisasjon er tilsluttet den kommunistiske internasjonale i Moskva (KOMINTERN) og er et revolusjonsorgan i Norge for den kommunistiske internasjonale og Sovjet-regjeringen.

A. I. F. er nemlig organisert i tråd med de Moskva-kommunistiske verdensrevolusjonsplaner og blev utkastet på Kominterns tredje verdens-kongress i Moskva i 1921, og som ledet til dannelsen av «De revolusjonære arbeideres sportsinternasjonale» eller den såkalte «RØDE SPORTS-INTERNASJONALE (Sportintern)» på en internasjonal kongress sammen-

sjon, som med vold og alle midler, har til mål å omstyrte de utenlandske samfund, også vårt, oprette i vedkommende land proletariatets diktatur og sovjet-republikk, og legge denne inn under Sovjetveldet (Russland).

Dette graverende forhold er helt klarlagt ved Stortingets undersøkelser i den s. k. Quislingsak, hvortil henvises. I innstilling S. nr. 114/1932 som blev vedtatt av Stortinget med 2/3 flertall, uttales om dette bl. a. (side 462):

«At Norges Kommunistiske parti og de øvrige kommunistiske organisasjoner som er tilsluttet Komintern (altså også Den røde sports internasjonale og den norske seksjon A. I. F., min anmerking) har til mål under Kominterns overledelse å arbeide for revolusjonær omstyrrelse av vår samfundsorden og innførelse av et kommunistisk samfund, opprettholdt ved proletariatets diktatur, er på det rene. Det bekreftes av de fremlagte dokumenter forøvrig og av partiets program, presse og hele virksomhet. Noen nærmere påvisning herav finner flertallet overflødig.»

Jfr. også Utenriksdepartementets utredning til Stortingets spesialkomite 1932, om forholdet mellom statsmyndigheter og partiorganisasjoner i Sovjetsamveldet.

Tanken med Sportintern og dens røde idrettsorganisasjoner rundt om i landet er slett ikke å fremme idrett blandt arbeidermassene for idrettens og folkehelsens skyld. Tvertimot. Sportintern blev — således som fremgår av dens statutter — dannet for å unddra arbeiderne fra den motgift mot kommunismen som ren og sand idrett er, og for å bringe idrettsinteresserte arbeider tilbake under marxistisk innflytelse og opdra dem i klassekampens ånd. Men særlig var og er hensikten å skape ut av de forskjellige landsseksjoner røde forsvarsorganisasjoner på linje med det sosialistiske «Schutzbund» i Østerrike og det kommunistiske «Rote Frontkämpferbunds» i Tyskland, som begge i sin tid blev opløst da der var blitt klarlagt hva saken virkelig innebar.

I påkommende tilfelle skal disse røde idrettsorganisasjoner

vedtatte alle... redersk og høifo... ersk plan ska pes på den måte under Moskvas central-ledelse både røde opprørs-avdelinger, og kjerner og kadrer til en Internasjonal Rød Arme.

Forøvrig søkes den røde idrettsbevegelse både organisatorisk og i øvelser mest mulig knyttet sammen med de marxistiske ungdomsforbund, der som bekjent (også i vårt land) er særlig radikalt revolusjonært innstillet, og hvis oppgaver tildels faller sammen med den røde idrettsbevegelse, også med hensyn til militære øiemed.

I Norge blev efter disse retningslinjer i 1922, først dannet en landsorganisasjon kalt «Arbeidernes Idrettsopposisjon» og siden i 1924 «Arbeidernes Idrettsforbund» (A. I. F.), hvorom det i de opprinnelige retningslinjer bl. a. heter:

«Arbeidernes Idrettsforbund skal være tilsluttet Den røde Sportsinternasjonale (R. S. I.), den revolusjonære arbeiderklassens idrettsorganisasjon, og altså direkte under Moskvas kommando.»

På landsmøtet i A. I. F. i Oslo påskedag 1928, blev enstemmig vedtatt følgende uttalelse:

«Arbeideridrettsbevegelsen må være den bevegelse som utdanner de sterke kadre arbeiderklassen kan hente sine stormtropper fra i de revolusjonære kamper som forestår, og som skal være gjennomstyret av uforsønlighet til borgerskapet.»

«Og marxistavisen «Arbeidet» som forøvrig like til det siste har mottatt subsidier fra Moskva, skrev i sin tid:

«Vi har aldri lagt skjul på, og vil heller aldri legge skjul på, at arbeideridretten er arbeiderklassens fysiske utdannelse. Her skal arbeiderguttene og arbeiderjentene fysisk skoleres i klassekampen. Uten dette mål har arbeideridretten ingen hensikt. En meget nyttig øvelse i denne utdannelse er granatkastingen. Selvfølgelig kan der skaffes håndgranater når øieblikket er inne. Vi kan jo bare låne noen av alle dem borgerskapet har opmagasinert i påvente av en krig, og vi skal love å være riktig uforsiktig med dem.»

Sådanne øvelser i håndgranatkasting har da også — som det fremgår av publikasjoner i

attsbevegelser gjenforenet og f. F. igjen tilsluttet Den røde Sportsinternasjonale i Moskva og dermed den bolsjevikiske verdensrevolusjons bevegelse som drives av de nuværende russiske statsmakt er.

Statsråd Lie har den hele tid spillet en aktiv og fremtredende rolle i denne verdensomspennende og lovstridige organisasjon av arbeideridretten på revolusjonær grunn. Det er statsråd Lie som i Norge har vært hovedmannen i dette organisasjonsarbeidet, likesom han i en årrekke har vært formann for A. I. F., et hverv som han fremdeles innehar, og bare formelt har fratrudd under sin funksjonstid som statsråd, dog først efter nogen tids forløp i embedet.

På arbeiderpartiets landsmøte i 1930 uttalte statsråd Lie således bl. a.:

«Hvorfor har arbeideridretten idag sin store oppgave og misjon? Jo, fordi den er et nødvendig ledd i hele vår kamp. Skal vi rekruttere de forsvarsorganisasjoner arbeiderne trenger, må vi først og fremst regne med den ungdom som kommer til oss fra arbeideridrettsmennenes rekke» (Se protokoll fra D. N. A.s årsmøte.)

«Og senere på samme møte fremhevet han sin revolusjonære Moskva-orienterte innstilling likeoverfor arbeideridretten, som prinsipielt forskjellig fra standpunkt til en opponent som holdt på idrett for idrettens egen skyld, og som mente at partiet var slått inn på en gal linje, (jfr. nevnte eller gyldige betingelser, og hans forbliven som statsråd og chef for Justisdepartementet er i avgjort strid med Norges konstitusjon og lover.

anmerkte rørdne dobbelt graverende, fordi bevis for den revolusjonære bevegelses realitet nylig er fremlagt og godtatt av Stortinget som ved ca. 2/3 flertalls uttalelse uttrykkelig har forutsatt at regjeringen skal ha sin oppmerksomhet henvendt på disse forhold og treffe de nødvendige forføyninger mot dem. Det synes da helt meningsløst at en mann som i fremtredende grad har gjort sig skyldig nett-op i disse forhold, skal sitte som medlem av regjeringen, og til og med som øverste leder av landets rettsvesen.

5. Det er typisk for den marxistisk-kommunistiske virksomhet likesom for dens organisasjoner, at den er dobbelt-sidig, og har en lovlig og en ulovlig side, hvorav den første brukes til å camouflere den siste.

Jeg har ment det å være min nasjonale plikt og rett ikke å godta den camouflasje som den revolusjonære virksomhet søker maskert med, men å få tak i de virkelige kjennsgjerninger og henlede myndighetenes oppmerksomhet på dem, for at myndighetene kan se til at staten og samfundet ikke tar skade.

Ved de foran refererte kjennsgjerninger må ansees å være på det rene at statsråd Lie's forhold rammes av en rekke lovbestemmelser som tar sikte på å trykke staten og forfatningen og den almindelig orden og fred. Det kan iallfall ikke være tvilsomt at en justisminister som er så dypt engasjert i en revolusjonær omstyrtningsbevegelse, ovenkjøpet i tilslutning til en fremmed makt, han savner de for tjenestens innehavelse nødvendige eller gyldige betingelser, og hans forbliven som statsråd og chef for Justisdepartementet er i avgjort strid med Norges konstitusjon og lover.

Oslo, 10/12 1935.

Vidkun Quisling.

Det lakker mot jul, — glem ikke at det er folkefeller i nød. Vis solidaritet.

Foruten sin befattning med A.